

Úvodníček

A je tu tábor. Už se těšíte ?? Tak já jo. Za necelý měsíc balíme a odjíždíme – tentokrát opět do Lesné.

Je zvláštní, že někteří z vás mají přihlášku na tábor stále doma. Nechcete ji přeci jen dopravit na klubovnu ?? Upozorňuji vás, že tentokrát máme celkem dost dětí přihlášených odjinud, takže se

NOČNÍ POCHOD

Tak jsme se jako každý rok na první výlet ven vydali na Noční pochod z Liběchova do Osinalic. Už na nádraží začala legrace a Pídlar zajistil „slevu“, kterou samozřejmě nechtěl zadarmo. Přesunuli jsme se do vláčku a nechali se jím unášet směr Všetaty, kde jsme přestoupili a dalším spojem dojeli do

může stát, že prostě již nepojedete. Těž připomínám, že každý musí mít prohlídku od lékaře. Takže kdo ji nemá, necht' navštíví svého oblíbeného doktora.

Liběchova. Tady jako vždy na nádraží zuřivý pes a o kus dál opět usedlíci a skládka. Po cestě jsme pojídali bašty z domova. Když jsme došli do Tupadel, objevila se, v těchto místech již dlouho stojící, hospoda. Zde jsme se

Kosa

občerstvili a dali si limonádu a naplnili své čuty. Další cesta nás vedla skalním zářezem k zámečku a dále po poli odkud je krásný výhled na noční svítící mělnickou elektrárnu a Mělník. Na konci pole vnor do lesa a cesta skrz něj. Na konci lesa nás opět čekala občerstvovací pauza a opalování se ve měsíčním svitu, sice ne tak jasném jako loni, ale lepší než tlumnicí přes hlavu. Pokračovali jsme dále, na déšť to navypadalo, takže dobrý. Pod očekávaný převis jsme dorazili asi v půl jedné. Chr-hvízd naznačuje sladký spánek.

Ráno vstávání do teplého slunného dne. Nasnídali jsme se, vzali s sebou „lana, háky,

vrátit na oběd. Učinili jsme tak, ale byly již asi čtyři hodiny a nemělo by cenu podnikat nějakou další výpravu a tak jsme buď seděli u ohýnku, nebo si šli dát „dvacet“. Pak přišla večere a po ní veselé hry.

Dalvas jako před léty tam nepřišel, ale předešlý večer tam byli jiní veselí trempové a tak bylo opět švandy dost.

Ráno asi v pět Kosa vzbudil odvážné, kteří se chtěli jít podívat na východ Slunce na Nedvězí. Já jsem odvážný nebyl, takže vám z výpravy nepovím nic. Když se vrátili, vstali jsme, dali si snídani, sbalili věci a vydali se do Osinalic. Zde jsme si opět nezdravě vyčistili zuby a myslím, že i trochu přšlo.

mačky“ a okolo studánky přes vyhlídky na Pusťák. Tady jsme si zkusili, jaké to je ocitnout se na šikmé ploše – zkoušeli jsme slaňovat. Vyzkoušeli si to všichni a přistoupili jsme tedy na těžší kalibr. Lano jsme přendali na kolmou skálu a úkolem bylo vylézt vlastními silami nahoru, tam se (za bezpečného jistění Píderem) přecvaknout na jiné lano a opět slanit dolů. No nepovedlo se to snad nikomu. Škrund nám začal signalizovat, že bychom se měli

Ale čekala nás zase dlouhá cesta zpět na vlak a tak jsme museli jít. Šli jsme zase tím nekonečným údolím a zřijemněním nám byla opět tupadelská hospoda. Do Liběchova jsme však došli včas a vláček, který nás měl odvézt domů nám neujel. Jinak kdo nadával na veliké vedro, necht' se podívá na svůj teploměr a s chutí zavzpomíná.

Ikarus

U(H)L(-)JANOVICE

To byl zase jednou výlet. Jak jsme se sešli před klubovnou, nevím, jelikož jsem využil možností podzemní dráhy a na sraz se dostavil na pražské hlavní nádraží. Tam už čekal zbytek skupiny. Děti opět nebylo mnoho. :- (Ale jinak nás bylo dost, a tak

Hobo zakoupil jízdenky a už jsme se hrnuli do vláčku. Tím jsme dojeli po železničním koridoru do Kolína. Tady jsme měli přestupovat, a když jsme se vylodili z vlaku, vůdce dal signál k přestupu. Provedli jsme. Na prvním nástupišti stál vcelku plný motoráček. „Tak kampak?“ ptá se pan strojuvůdce. „Do Uhlířských Janovic!“ odvětil jsem. Vlezli jsme dovnitř a sunuli se krajinou vláčkem k výše uvedenému cíli. Ve vláčku bylo docela hezky až na pruděrní dámu se psem Kateřinou, jež svému čoklovi slibovala, že „pán“ (Kateřinou oslintaný Kokeš) se určitě umyje. Z nádraží jsme kolem čerpací hospůdky došli do lesa, kde jsme určili vhodné místo pro přenocování.

Pojedli jsme své večere od maminek, či vlastní výroby a jali se spát. Pršet by nemuselo, a tak jsme ulehli pod nebem poněkud širším.

Ráno krásně a teplo. Marcel nás informoval, že by rád také dorazil, a tak jsme si sbalili a šli mu naproti. Hned v první více zvané Sudějov jsme se zastavili, abychom nabrali nějaké molekuly H_2O .

V altánku jsme objevili silný a chutný pramen vody, ale asi jsme nebyli jediní, kdož ho objevil, a tak u něj byl docela frmol. No tak počkáme. V tu chvíli se zjevil pan kostelník, s krásným velkým klíčem. Poprosili jsme ho, jestli by nám kostel neukázal zevnitř, a svolil. Kostel byl opravdu pěkný a prý zasvěcen svaté Anně, ale komentář byl stejný: „Támhle ten oltář byl vypálen, tady mají být sochy, ale

ukradli nám je a támhleten flek u stropu je proto, že nám ukradli okapy...”

Nabrali jsme vodu a vyrazili dál do Kamenné Lhoty. Zde jsme poobědvali a Kosa nám dokonce ohřál párečky. Pokračovali jsme v cestě dále a v následujícím lese jsme potkali Marcela, jak nám jde naproti. Nevadilo mu, že

jdeme opačným směrem, otočil tělem a šel s námi. Narazili jsme na malou vypiplanou usedlost Malá Skalice, kde měli dokonce po zemi rozházené malé ptáčky a

angličáky na cirkulárce. Pak už jen přes kopec do Zbraslavic.

Tady jsme se také zastavili na náměstí. Nebyl tu chutný pramen, ale chutné potraviny s indiány atd. a hospoda s projekcí hokeje (Tesla color). Zdrželi jsme se a netrvalo dlouho a zjevila se Hudla. Ještě tam natlačíme nějaké nápoje a půjdeme pomalu hledat les na spaní a uvaření

večeře.

Okolo letiště jsme došli ke třem rybníkům v Sidonském lese. Místo jsme našli pěkné a pak už jsme se moc nezdržovali a rovnou začali klohnit večeře. Somroval jsem statečně, abych vám mohl podat informace a výsledek je tu: Dobrý to bylo. A jejký, asi nám sprchne. Postavili jsme pařeništata a vyčkali. Nejspíš to byla „babka“, a tak se mohly za chvíli vytasit kytary a něco zazpívat. Následuje noc a spánek sladší než med, i když dost ruší jarem nabitě žáby z nedalekého rybníka.

Po ránu rozlepíme oko a zažehneme opět ohníček. Kosa si přivolal odvoz do Prahy a z technických důvodů s sebou přibalil i Pečeni. My jsme setrvali a k snídani snědli převážně pečivo. Pak jsme ještě chvíli vymýšleli, jak zužitkovat produkty nechvalně známé bamboochy. Výsledek se nedostavil, ale dostavil se oběd a hlad s ním. Opekli jsme párečky a znova poklábosili. Ale čas běží, a tak jsme zalili oheň, sbalili věci a opět kolem sportovního letiště zpět do Zbraslavic na vlak. Musím uznat, že zde mají opravdu poetické nádražíčko, a chybí tu snad jen 17. kolej k panu Zababovi. Nepřijel sice

pan Zababa, ale motoráček, který nás svezl do Kutné Hory, a odtud již pod elektrickou trakcí jsme rychlíkem dojeli do Prahy. Tak zase příště...

Ikarus

Degu a rybky

Tak a je to tu tady zas. Znova to bude o osmácích, ale jak jsem vám slíbila v minulém Týpku, dnes to bude o tom, kdy lze považovat mládě osmáka za dospělého a jak ním zacházet. Mláděta můžeme vzít

do ruky klidně hned po porodu, ale je samozřejmě lepší brát si je později. Mládě i samice si musí nejdříve zvyknout na nové role. Hlavně samice, která si musí uvyknout péči o mládě. Samice sice cítí lidský pach, ale mladé nezavrhuje. Pokud byste si všimli, že matka je z toho nervózní, počkejte radši ještě pár dní. Ale pokud je zrovna v jiné kleci, nemusí si toho ani všimnout.

Mládě se v podstatě stává dospělým, když ho samice přestane kojit, přestože může mít ještě mléko. Malého osmáka byste neměli nějak zvlášť rozmazlovat, ale co ho určitě potěší, jsou skořápky ořechů. Buď půlky nebo celá skořápka s odříznutou špičkou, aby bylo možno vydlabat vnitřek. Do vysušené skořápky vydlabeme díрку, tou protáhneme drátek a zavěsíme do klece. Mláděta to prý doslova milují, ve skořápce se houpou a často i spávají.

A nezapomeňte při prvním stříhání drápeků být obzvláště opatrní. Drápky jsou měkké a snadněji se poškodí. A to byla poslední rada na závěr.

Giz

Fotobude zas e něco!

Dobrý večer! Vítejte u zpráv. Nejprve stručně ze zahraničí: Polští zámečníci chtějí domy na klíč. Velryba vyplavená na břeh požádala o opalovací krém. Nizozemští hasiči již tři dny bojují s ohněm v krbu. Muž nalezený na pobřeží Anglie už hraje i na banjo. Kamion plný raků havaroval u Paříže. Všechno jde pozpátku.

A nyní z domova. Jeden z našich čtenářů nás upozornil na zajímavou kauzu.

Poslal nám fotografii, která nám toho moc neřekla. Vlastně vůbec nic. O to více nás

tedy zajímalo, o jakou zajímavost vlastně jde a pustili jsme se do pátrání na vlastní oči. V první řadě jsme vytipovali, v čem tkví záhada fotografie. To bylo jasné na první pohled! Pachatelem je kartáček na zuby! Zajisté byl nekvalitní a způsobil uživatelce újmu na zdraví. Avšak v žádné z nemocnic nebyl hlášen úraz kartáčkem na zuby, takže jsme se zaměřili na jinou variantu. Všimli jste si strnulého výrazu ve tváři? Co když došlo k záměně obalů od zubní pasty a vteřinového lepidla! To by jistě leccos vysvětlovalo. Jenomže ani tato hypotéza se nepotvrdila. Naši technici vyslaní na místo činu nenalezli ani náznak nějakého obalu či stopu po vteřinovém lepidle. Ba právě naopak – bylo nalezeno malé množství látky, která chemicky odpovídala zubní pastě. To nás přivedlo k další možnosti, a sice k té, že by mohlo jít o závislost na zubní pastě. Kdo by si přeci za normálních okolností čistil zuby kdesi na lavičce na jakési zahradě? Tuto možnost však vyvrátil chuťový rozbor zubní pasty – byla vskutku nechutná, což jakoukoliv závislost vylučovalo. Drželi jsme se však poslední stopy – proč si dotyčná čistila zuby právě na tomto místě? A naskytla se další hypotéza: že by šlo o osobu psychicky narušenou? Tuto možnost však vyvrátily výpovědi svědků z blízkého okolí a také fakt, že v inkriminované době nebyl hlášen útěk z žádného blázince. Zbývala poslední možnost. Klíčem k rozřešení celé záhady musel být pohled upřený kamsi mimo fotografii. Zrekonstruovali jsme celou situaci na onom místě a došli jsme k šokujícímu odhalení. Figurant zírající stejným směrem jako osoba na fotografii se díval přímo do sklepního okénka protějšního domu! To nemohlo být samo sebou. Napjatí očekáváním jsme se vrhli do zmíněného sklepa a na podlaze jsme našli...uhlí. No to mě podrž! Zmatení jsme se vydali poradit se do redakce. Když jsme již postě zkoumali záhadnou fotografii,

napadlo kohosi ji otočit. Na zadní straně stálo psacím písmem: „Čau Pepo, posílám ti obrázek tý zahradní hadice a můžu jí jenom doporučit! Dosáhne skoro až ke kompostu!“

Marcel

Historika maq istra vitae

Jak jsem již několikrát napsala, tak historyky jsou učitelkami (budoucímu) životu. A obecně platí, že příklady pro učení jsou jak pozitivní – tedy ukazující jak ANO, tak i ty negativní – tedy, jak v žádném případě NE. Jsem si vědoma toho, že ty negativní by se neměly předvádět často, ale občas to i tak jde. Jelikož tenhle příklad je jeden z nich, tak si ho prosím neberte za vzor. TAKHLE SE DO TÝPKA ANI DO KRONIKY NEPÍŠE, nebo by alespoň nemělo...

Nebudu vás dlouho napínat, ale přesto vám povím, že je asi tak přesně 12 let starý, jelikož je z počátku června. Uvedu jej v původní podobě, a hlavně s původním podpisem. Tak a teď už jen v klidu čtete a poučujete se:

Posázaví

Sešli jsme se před školou. Vlakem jsme jeli někam do oblasti Posázaví - kam, to ví bůh. Z nádraží jsme šli několik hodin a cestou jsme hledali příhodné místo na spaní. Nakonec jsme usnuli na odbočující cestě. Ráno jsme vstali a co bylo potom, to už si bohužel nepamatuji. Další den také neoplýval událostmi, které bych si pamatoval, takže nakonec jsme sedli na vlak domů.

Omlouvám se, ale ani po úporném přemýšlení jsme nebyl schopen zvětšit obsah tohoto článku. Ani po 9331200 sekundách.

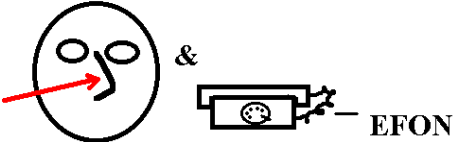
Vlastním mozkem a cizí levou zadní Míša

Nu, a teď už asi není moc co dodat. Asi to byl moc pěkný výlet, ale my se to už asi nikdy nedozvíme. Leda, že by nám to autor osobně znova zprostředkoval - mimo jiné zkuste uhodnout, kdo to napsal. Čí byla ta levá zadní??? Jak dlouho je oněch 9331200 sekund??? A co Jan Tleskač??? Nebyla ta levá zadní ukradena Společenstvu kočičí pracky??? Kdo ji ukradl??? Mirek Dušín??? Anežka???

dlouhých průtahů se vrhneme do luštění. Jediné pozastavení bude u Einsteinovy luštěnky z předminulého Týpka a týka se Helmuta. Takže vzkaz pro Helmuta: odpověděl jsi sice správně, ale až po posledním výletě v dubnu a tedy i po uzávěrce soutěže. Jedinou odměnou budiž ti tedy radost ze správného vyluštění.

A nyní už luštěnky: **Mezi Garfieldem a Garfieldem naleznete 8 rozdílů**

s3k		KO, RNA		LENKA KO
				

Áža

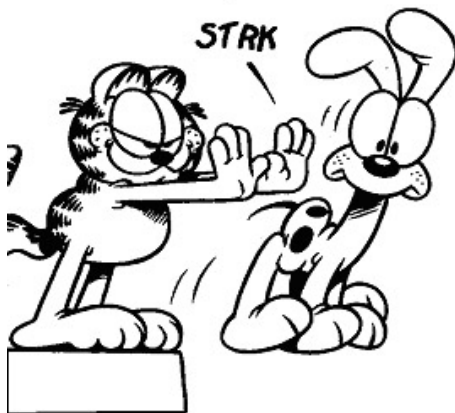
Luštěnky

Vítám vás u luštěnkové pasáže a bez

A protože už dlouho nebyly žádné rébusy, můžete si jich pár vyzkoušet.

Řešení: 1) postřik, 2) výlet, 3) kočárkárna, 4) voda, 5) nadkolienka, 6) nositel

Tak příště zas!

Morče

Jak jsem potkal body

A je tu poslední vydání bodovacího reportu před závěrečným vyhodnocením. To znamená, že zbývá necelý měsíc, ve kterém ještě můžete ovlivnit vaše výsledné výsledky. Zatím to vypadá, že jediný, kdo má téměř jistou pozici, je Pan Dokonalý. Jinak první Péču ohrožuje zatím druhá Jana a dotahuje na ně Helmut - třetí. Zajímavý boj o další příčky nám slibuje osa Jake – Ajdam – Cvalda. Neméně zajímavý souboj je mezi nováčky. Který z nich nakonec předběhne zbylé závodníky? A co Sebík, kterému jsme dali divokou kartu, zasprintuje v cílové rovince a přeskočí Kazacha, nebo naopak Kazach ubrání svou pozici a znenadání zaútočí na zatím Cvaldovu šestou příčku? Kdo nás (a hlavně sebe) nakonec překvapí?

Takže jedte všichni na Oheň, protože tam můžete získat spoustu potřebných bodů a taky se dozvíte konečné pořadí. A to už stojí zato.

Béda a Bóda (Bužu a Vígo)

DRUŽINY

1	Kamzíci	174
2	Tygři	118
3	Delfini	116
4	Zubři	55

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	481
1	Péča (DE)	375
2	Jana (DE)	361
3	Helmut (TY)	338
4	Jake (KA)	253
5	Ajdam (KA)	249
6	Cvali (TY)	246
7	Kazach (KA)	199
8	Sebík (ZU)	186
9	Matěj (ZU)	99
10	Radka (KA)	40
11	Zuzka (KA)	26
12	Bára (DE)	24
13	Tomáš (TY)	23

KOČOVNÍK & OSMAK

